

25.8.2024 – Bohoslužba s požehnáním

Čtení – Mat. 7,7-11; Jakub 1,16-27

Písně: 640 – Díky za toto krásné ráno; SomTvojou ovečkou; Pokoj vám; Má Pán Ježíš má mě rád; 581 – Stvoř srdce čisté; 408 – Král věčný nás požehnej

Požehnání... ale jak?

Před mnoha lety jsem byl na svatbě mladých lidí. Každý z nich pocházel z těžké rodiny. Jejich stav, tak lidsky řečeno, se zdál být tristní. Nic nevlastnili a neslibovali si, že by měli od svých rodin nějakou podporu, zvláště když „opustili víru svých otců“. V mé mysli se při pomýšlení na tento pár objevilo mnoho pochybností o jejich společné budoucnosti. Měli spoustu problémů, které museli řešit. Při pomýšlení na ně jsem v sobě nedokázal vyvolat nadšení ani naději. Viděl jsem jen objektivní nedostatky. Nemohl jsem se těchto pesimistických, na faktech založených myšlenek zbavit.

Krátce nato jsem se ocitl na jedné konferenci. Přestože od tohoto vyučování uplynulo tolik let, vzpomínám si na slova, která mě povzbuzovala, abych o druhých přemýšlel z Boží perspektivy. Došlo mi, že můžeme žehnat nebo proklínat druhé, a to jak svými myšlenkami, tak slovy. Slyšel jsem slova povzbuzení, abychom se zdrželi pouhého vyjmenovávání nedostatků, abychom lidi, kteří se potýkají s problémy, svěřili Bohu s nadějí, že milující Otec v nebi svou mocí promění lidské životy. Odcházel jsem s postojem, abych se díval s důvěrou a vírou, že Bůh má moc vyplnit mezery, posílit to, co je slabé, a s pohledem víry viděl druhé zaopatřené, pozvednuté. Byl jsem povzbuzen, abych žehnal a viděl Boží potenciál vítězného života, který má každý v Kristu.

Pak jsem si připomněl svůj způsob pohledu na tento mladý pár. V následujících letech jsem se snažil ukáznit své myšlení a místo toho, abych pěstoval své pochybnosti a obavy, jsem tyto mladé lidi v modlitbě

svěřil do Boží péče a Jeho vedení. V duchu jsem pronášel slova požehnání. Po dlouhé době jsem se s nimi setkal někde v Čechách. V srdci jsem mohl děkovat Bohu za to, co jsem viděl. Za proměnu, kterou Bůh učinil v lidech, kteří Mu důvěřovali a věrně stáli při Něm. Za posílení toho, co bylo slabé, za doplnění nedostatků. Mohl jsem vidět lidi, kterým Pán viditelně a reálně požehnal.

Tento můj (domácí úkol) si chci pamatovat při setkání s každým člověkem. Aniž bych rychle sestavoval seznam chyb a nedostatečností. Bez sepisování černých scénářů, bez uplatňování šablon k posuzování úspěchu či neúspěchu člověka.

Dnes je takový šablonovitý, tabulkový pohled na druhého člověka velmi běžný. Například správný či špatný vývoj dítěte se kontroluje velmi jednoduše. Váha, výška, vypočtené body BMI, úroveň IQ, výsledky testů. Psychologicko-pedagogické poradny jsou dnes v plném proudu. Jeden známý, otec dítěte, které nedělalo pravidelně domácí úkoly, v posledním školním roce bylo nešikovné, zastráovalo ho uspěchané zavádění nových forem práce u počítače a dostávalo špatné známky, se vydal za odborníky. Po velmi účinném vyšetření zdrojů a nedostatků dítěte obdrželi rodiče posudek o nepřizpůsobivosti, o neefektivitě, o dysfunkci svého dítěte. Takový posudek s sebou často nese doporučení snížit laťku. Neuspěješ, nezapadneš, ani to nezkoušej, není to pro tebe... tolik (nadávek) se na děti valí. Děti s takovými soudy pozorně naslouchají tomu, co se o nich říká.

Totéž někdy platí o našich zdánlivě objektivních soudech o těžkém osudu člověka. V psychologii existuje pojem sebenaplňujícího se proroctví. Opakovaná slova o sobě, o osobě malé či velké, začínáme považovat za reálná. A pokud člověk považuje situace za reálné, výsledkem je, že se stávají skutečnými. V Božím slově čteme, že víra je

jistota toho, co se očekává („*Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.*“ Žid 11,1), ve víře, a ne ve vidění konáme svou pouť (*Ten, kdo nás k tomu připravil a dal nám již Ducha jako závdavek, je Bůh.* 2 Korint. 5,5).

Někdo řekne, tak posilujme ostatní, posilujme jejich víru, povzbuzujme je, držme jim palce, přejme jim úspěch, každý den volejme – ty to dokážeš, jsi skvělý, ty to zvládneš. Věřme, že se to podaří.

Vyvstává však otázka – je pouhé pozitivní myšlení, pouhé utvrzování druhých, fandění a přání úspěchu již požehnáním? Odpověď na tuto otázku je třeba hledat u toho, kdo skutečně žehná. Pán Ježíš v horském kázání povzbuzuje své posluchače: „*Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno... Jestliže vy... dokážete dávat dobré dary svým dětem, oč spíše váš Otec, který je v nebesích, dá dobré věci těm, kdo ho prosí*“ (Mat 7,7-11). Bůh je Bohem skutečné pomoci. Boží požehnání není jen o tom, že člověka povzbudí. Tím, že zakoušíme Boží požehnání, nacházíme řešení problému, vidíme narovnané cesty, jsme reálně zaopatřeni, reálně posíleni.

Bůh, který je tím, kdo skutečně žehná, zve člověka také k postoji žehnání druhým. K tomu, abychom mohli žehnat druhým, však nestačí jen laskavě smýšlet o druhém člověku. To je pouze začátek. Jak čteme v Písmu: Kdyby se bratr nebo sestra neměli čím obléci a chyběl jim chléb vezdejší a někdo z vás by jim řekl: Jděte v pokoji, zahřejte se a nasyťte se, a nedal by jim, co jejich tělo potřebuje, co jim to prospěje? (Jak 2,16.17). Nestačí starostlivé poplácání po rameni se slovy: To zvládneš! V Kázání na hoře Ježíš pronesl důležitá slova, která v 16. století vešla ve známost jako Zlaté pravidlo. Jsou to slova popisující etiku Ježíšových následovníků. Všechno, co chcete, aby lidé činili vám, čiňte i vy jim, neboť to je Zákon a Proroci (Mat 7,12). Biblické Zlaté pravidlo je

pozitivním příkazem projevovat lásku aktivním, praktickým způsobem, který se projevuje konkrétními činy, a nikoli pasivním, pouze zbožným přáním. Ve Božím Slově objevujeme, že Boží úkol pro Ježíšovy učedníky je extrémní. Výzva žehnat druhým se neomezuje jen na rodinu, přátele a blízké církve. Jak čteme, žehnejte těm, kdo vás pronásledují. Žehnejte a neproklínejte (Římanům 12,14). Zlaté pravidlo má zahrnovat, jak přátele, tak nepřátele. Jestliže tedy tvůj nepřítel hladoví, nasyť ho, jestliže žízní, napoj ho... (Řím 12,20).

Tento příběh mě před mnoha lety naučil, že takzvané objektivní lidské posouzení situace, zhodnocení omezených možností druhého člověka, může být vyslovením požehnání nebo prokletí. Chci mít na paměti, že slova mají moc. Kromě slov dobrého přání však chci prakticky projevovat lásku, aby po slovech následovaly také činy, které naznačují aktivní požehnání.

Kdosi řekl, že milující člověk vždy přeje dobro tomu, koho miluje. Požehnání je tedy měřítkem stavu mého srdce. Ježíš nás mnohokrát nabádá, abychom milovali druhé. Tomuto přikázání lásky k bližnímu však předchází skutečnost, že on první miloval nás. Jsme milováni bezpodmínečnou láskou, láskou, která způsobila, že Ten, který nespáchal žádný hřích, se stal hříchem a prokletím za nás a vykoupil nás z prokletí (Gal 3,13). Když jsem takto milován, mohu milovat druhé.

Zdálo by se, že požehnání nebo prokletí může přijít pouze shora. Je úžasné, že Bůh svěřuje schopnost žehnat nebo proklínat také nám lidem. Žehnejme a neproklínejme.

Přeji požehnaný čas Š. Marosz